

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΠΙΤΣΙΛΚΑΣ
Δ Ι Κ Η Γ Ο Ρ Ο Σ
Δευκαλίωνος 9 – ΛΑΡΙΣΑ – Τ.Κ. 41 222
Τηλ. 2410 531269 - 610181 & 6932 751805 – Fax : 2410531269
e-mail : pitsilkas@yahoo.gr

Λάρισα 16-2- 2009

Αριθμ. Γνωμ. : – **390**–

ΠΡΟΣ ΤΗΝ

ΕΔ.Ε.Υ.Α.

Παπακυριαζή 37-43 – ΛΑΡΙΣΑ

Γ Ν Ω Μ Ο Δ Ο Τ Η Σ Η

ΘΕΜΑ : Ερώτημα της Δ.Ε.Υ.Α. σχετικά με την υπαγωγή υπαλλήλου της στις διατάξεις της § 4 του άρθρου 55 του Π.Δ. 410/1988.

Α.- Απαντώντας στο ανωτέρω ερώτημα, αναφέρω τα ακόλουθα :

Έχοντας υπόψη τις παρακάτω διατάξεις :

1.- Τη διάταξη της § 4 του άρθρου 55 του Π.Δ. 410/1988, (Φ.Ε.Κ. Α΄/191/1988), «Κωδικοποίηση σε ενιαίο κείμενο των διατάξεων της κείμενης νομοθεσίας, που αφορούν το προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου του Δημοσίου, των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης και των λοιπών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου», σύμφωνα με την οποία :

Άρθρο 55 – Αποζημίωση.

4. Το προσωπικό του Δημοσίου και των Ν.Π.Δ.Δ. που δεν υπάγεται για τη χορήγηση σύνταξης στην ασφάλιση του Δημοσίου, όταν συμπληρώσει τις προϋποθέσεις για τη λήψη πλήρους σύνταξης γήρατος, μπορεί να αποχωρεί από την υπηρεσία λαμβάνοντας το επικουρικά ασφαλισμένο το 40 % και το μη επικουρικά ασφαλισμένο το 50 % της αποζημίωσης που ορίζεται από την παράγραφο 1 του άρθρου αυτού.

Στο προσωπικό αυτό που απολύεται σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 49, 50, 51, 52 και 53, εφόσον κατά το χρόνο της απόλυσης δικαιούται σύνταξης από δική του υπηρεσία, καταβάλλεται αποζημίωση ίση με το μισό από αυτήν που ορίζεται στην παράγραφο 1 του άρθρου αυτού, με εξαίρεση τις περιπτώσεις α, β και γ της παραγράφου 1 του άρθρου 53, για τις οποίες δεν οφείλεται καμιά αποζημίωση. Της ίδιας αποζημίωσης και με τις ίδιες προϋποθέσεις δικαιούται και το προσωπικό που απολύεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 13.

2.- Τη διάταξη του άρθρου 6 του Ν. 3320/2005, (Φ.Ε.Κ. Α΄/48/23-2-2005), «Ρυθμίσεις θεμάτων για το προσωπικό του Δημοσίου και των νομικών προσώπων του ευρύτερου δημόσιου τομέα και για τους Ο.Τ.Α.», σύμφωνα με την οποία :

Άρθρο 6 - Ρύθμιση αποζημίωσης συμβασιούχων που κατέχουν οργανικές θέσεις.

1. Το πρώτο εδάφιο της παρ. 4 του άρθρου 49 του Ν. 993/1979 (ΦΕΚ 281 Α΄) και το πρώτο εδάφιο της παρ. 3 του άρθρου 300 του Ν. 1188/1981 (ΦΕΚ 204 Α΄), αντικαθίσταται ως ακολούθως:

"Το προσωπικό με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου, το οποίο δεν υπάγεται, για τη χορήγηση σύνταξης, στην ασφάλιση του Δημοσίου, εφόσον συμπληρώνει τις προϋποθέσεις για λήψη σύνταξης, δύναται να αποχωρεί από την υπηρεσία λαμβάνοντας το μεν επικουρικά ασφαλισμένο το 40%, το δε μη επικουρικά ασφαλισμένο το 50% της προβλεπόμενης από τις κείμενες διατάξεις αποζημίωσης."

2. Η ισχύς της διάταξης της προηγούμενης παραγράφου αρχίζει την 1.1.2004

3.- Τη διάταξη της § 2 του άρθρου 2 του Α.Ν. 173/1967, (Φ.Ε.Κ. Α΄/189/1967), «Περί τροποποιήσεως και συμπληρώσεως του Α.Ν. 99/67, περί ελέγχου ομαδικών απολύσεων κ.λ.π.», σύμφωνα με την οποία :

Άρθρον 2.

2. Εις ας περιπτώσεις εργοδότης τυγχάνει το Δημόσιον ή Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου ή Τράπεζαι ή Επιχειρήσεις και Οργανισμοί κοινής ωφελείας (ΔΕΗ, ΟΤΕ, Εταιρείαι Υδάτων κλπ.) ή Επιχειρήσεις επιχορηγούμεναι υπό του Κράτους, η υπό του Νόμου 2112 ως ούτος ετροποποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεστέρως οφειλομένη αποζημίωσις δεν δύναται να υπερβαίνει εις πάσαν περίπτωσιν το ποσόν των "240.000 δραχμών", καταργουμένης πάσης αντιθέτου ειδικής διατάξεως νόμου ή συμβάσεως οιασδήποτε μορφής ή τυχόν υπάρχοντος εθίμου.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ:Το ανώτατο όριο αποζημίωσης αυξήθηκε διαδοχικά με το άρθρο 1 του ΝΔ 207/1974 (Α 362) σε 600.000 δραχμ., με το άρθρο 24 του Ν. 1082/1980 ΦΕΚ Α 250 σε 1.000.000, με το άρθρο 24 του Ν. 1545/1985 ΦΕΚ Α 91 σε 1.150.000, το άρθρο 33 Ν.1876/1990 σε 1.500.000 δρχ. και σε 15.000 ευρώ με το άρθρ.21 παρ.13 Ν.3144/2003,ΦΕΚ Α 111/8.5.2003.

Β.- Η Δημοτική Επιχείρηση Ύδρευσης και Αποχέτευσης θέτει το εξής ερώτημα :

Εάν υπάλληλος της επιχείρησης, η οποία πρόκειται να αποχωρήσει από την Υπηρεσία λόγω συνταξιοδότησής της, υπάγεται στις διατάξεις της § 4 του άρθρου 55 του Π.Δ. 410/1988 και στις διατάξεις του άρθρου 6 του Ν. 3320/2005, με δεδομένο ότι εργάζεται για δεκαέξι (16) χρόνια στην Δ.Ε.Υ.Α. με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου και γι' αυτά τα χρόνια δεν θα πάρει εφ' άπαξ αποζημίωση από κανένα ασφαλιστικό φορέα.

Γ.- Με βάση τα όσα εκτέθηκαν παραπάνω, από τα στοιχεία που έχουν δοθεί και σε συνδυασμό με τις προεκτεθείσες διατάξεις, αναφέρω τα ακόλουθα :

α.- Η διάταξη της § 4 του άρθρου 55 του Π.Δ. 410/1988, όπως και η διάταξη του άρθρου 6 του Ν. 3320/2005, αφορούν το προσωπικό που συνδέεται με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου με το Δημόσιο, τους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης (Δήμους και Ν.Π.Δ.Δ. αυτών) και τα Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου.

Ως γνωστόν οι Δημοτικές Επιχειρήσεις Ύδρευσης και Αποχέτευσης είναι, δυνάμει της § 1 του άρθρου 1 του Ν. 1069/1980, Νομικά Πρόσωπα Ιδιωτικού Δικαίου που διέπονται από τους κανόνες της ιδιωτικής οικονομίας.

Ως εκ τούτου, οι παραπάνω διατάξεις δεν έχουν εφαρμογή για το προσωπικό των Δημοτικών Επιχειρήσεων Ύδρευσης και Αποχέτευσης και κατά συνέπεια η εν λόγω υπάλληλος της Δ.Ε.Υ.Α., δεν υπάγεται στις διατάξεις της § 4 του άρθρου 55 του Π.Δ. 410/1988, όπως και στη διάταξη του άρθρου 6 του Ν. 3320/2005.

β.- Επειδή, κατά το άρθρο 2 παρ. 2 του Α.Ν. 173/1967, όταν ο εργοδότης τυγχάνει το Δημόσιο ή Ν.Π.Δ.Δ. ή τράπεζα ή επιχειρήσεις και οργανισμοί κοινής ωφέλειας ή επιχειρήσεις, που επιχορηγούνται από το Κράτος, η οφειλόμενη από το Ν.2112/1920, όπως ισχύει ήδη, αποζημίωση δεν μπορεί να υπερβαίνει σε κάθε περίπτωση το ποσό των 240.000 δρχ., καταργουμένης κάθε αντίθετης ειδικής διάταξης νόμου ή συμβάσεως οποιασδήποτε μορφής ή υπάρχοντος εθίμου.

Το ανώτατο όριο καθορίσθηκε με το άρθρο 33 του Ν.1876/1990 στο ποσό των 1.500.000 δρχ. και με το άρθρο 21 παρ. 13 του Ν.3144/2003 στο ποσό των 15.000 ευρώ.

Εξάλλου, με το άρθρο 1 παρ. 1 και 2 του Ν.Δ. 618/1970 ορίσθηκε ότι το τιθέμενο από τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 2 και 3 του Α.Ν. 173/1967 ανώτατο όριο αποζημιώσεως ισχύει για κάθε περίπτωση αποζημιώσεως, που οφείλεται δυνάμει ειδικής διατάξεως νόμου ή κανονισμού ή συμβάσεως στους αποχωρούντας, απομακρυνόμενους ή απολυόμενους υπαλλήλους και εργάτες του Δημοσίου, των ΟΤΑ, ΝΠΔΔ, τραπεζών, επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας ή επιχειρήσεων, επιχορηγουμένων από το Κράτος, που συνδέονται με αυτά με οποιαδήποτε σχέση εργασίας, καταργουμένης κάθε αντίθετης γενικής ή ειδικής διατάξεως νόμου, κανονισμού, συμβάσεως οποιασδήποτε μορφής και εθίμου. Με τις διατάξεις αυτές ο νομοθέτης απέβλεψε προδήλως στον περιορισμό για λόγους γενικότερου συμφέροντος των ως άνω αποζημιώσεων και την εντεύθεν οικονομική ανακούφιση του Δημοσίου, των Ν.Π.Δ.Δ. και των ανωτέρω τραπεζών, επιχειρήσεων και οργανισμών ή επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας, δεδομένου ότι οι σχετικές δαπάνες επιβαρύνουν τελικά τους φορολογούμενους, στην περίπτωση δε των τραπεζών και των μη επιχορηγουμένων κοινωφελών επιχειρήσεων το κόστος των παρεχομένων απ' αυτές υπηρεσιών. Έτσι, οι εν λόγω διατάξεις, όπως συνάγεται από τον ως άνω σκοπό της θεσπίσεώς τους,

αποτελούν, κατά την έννοια του άρθρου 7 παρ. 3 του Ν.1876/1990, διατάξεις αναγκαστικού δικαίου με αμφιμερή ενέργεια, αφού τείνουν τελικά σε προστασία και των πολιτών και υπερισχύουν των κανονιστικών όρων των ΣΣΕ, οι οποίοι είναι μεν δεσμευτικοί για τους συμβληθέντας, πλην όμως δεν μπορούν να αντιτίθενται στους κανόνες αυτούς.

Το ανώτατο αυτό όριο των 15.000,00 € λειτουργεί περιοριστικά αν η προκύπτουσα αποζημίωση υπερβαίνει το ανώτατο ποσό, ενώ αν υπολείπεται αυτού καταβάλλεται ολόκληρη.

Συνεπώς, στην εν λόγω υπάλληλο της Δημοτικής Επιχείρησης Ύδρευσης και Αποχέτευσης, η οποία αποχωρεί από την Υπηρεσία της λόγω συνταξιοδότησης, θα καταβληθεί η αποζημίωση από την επιχείρηση σύμφωνα με τις διατάξεις της § 2 του άρθρου 2 του Α.Ν. 173/1967, καθοριζόμενη στο ποσό των 15.000,00 €, με βάση το συνολικό χρόνο διάρκειας παροχής της εργασίας της, ο οποίος είναι τα 16 έτη.

Ο νομικός σύμβουλος της Ε.Δ.Ε.Υ.Α.